

Dongó LCLAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.
ELŐFIZETÉSI ÁRA POSTÁN KÜLDVE EGY ÉVRE 4 KORONA.

II. évfolyam 14. szám.

Ára 4 fillér.

1914. április hó 5.

Rákóczi mozgalom a Buzánál.

Péntek este van, ilyenkor Buza Pista bácsinál nagyobb a forgalom, mert a jó halpaprikás szagára összegyűlnek Makó nemesen érző függetlenségi párt-hívei, hogy ott meghányják-vessék az országot és a város sorsát. A hangulat ilyenkor mindig kedélyes és csak a vége felé zajos, amikor az indítványokra kerül a sor, s amikor előkészítik a város közgyűlését.

A legutóbbi pénteki esti halvacso-rán történt, hogy Hőkebel Pál barátunk, miután kihalászta a szálkát a fogai közül, kettőt köhintett, egyet de nagyot és hosszasan ivott, és kétfelé igazította a bajuszát, — megszólalt, s imígyen szónokolt:

— Nem jól van ez így, tisztelt elv-barátaim. Minden jogainkat elszedi ez a kormány, s alig van alkalmunk, hogy igazán kikeresregjünk magunkat a hon állapotján.

— Igaz, úgy van, csak egy péntek van egy héten . . .

— Justh Gyula beteg, s nem szerepel, nem csinál reklámot városunknak, melyre pedig a tájfajta lótenyésztés érdekében szükségünk van . . .

— Bizony! bizony . . . úgy van az . . .

— Kimegyünk divatból . . . Ezért ki kell gondolnunk valamit, — hogy a város baján segítsünk. Én már ki is gondoltam valamit, s gondolom tetszeni fog a gondolat . . .

Valami németbe ojtott magyar akasztófa-virág, valami Szekfü; — könyvet írt Rákócziról. Így mondják, — mert én nem olvastam, s ebben a könyvében mélyen megsértette a nemzet nagy hőségének dicsőséges emlékét, mert azt írta róla, hogy „a bajuszát angolosan lenyirva viselte“, s egy szóval sem tett említést arról, hogy szerette a halat és a jó bort . . .

Már országos fölháborodás dul e könyv miatt az egész országban s ha háborodásról van szó, akkor nekünk se szabad kimaradni belőle, mert ez a mi ügyünk is . . .

IFJ. ANTAL JÓZSEF angol uri szabó

Breuer-ház, a Makói Takarékpénztár Rész.-társ. épülete mellett

Ajánlja mostan megérkezett legújabb tavaszi és nyári angol szöveteit. Megrendelések elsőrangú kivitelben és a legjutányosabb árak mellett teljesítetnek!

— Ugy van! Igaz!
Pista bácsi hozzon
még egy literrel...
Az ország összes
Rákóczi-körei, min-
den függetlenségi ön-
képzőkör, minden sze-
gény gyermekeket felruházó jótékony
asztaltársaság fölemelte már tiltakozó
szavát, sőt még a gyergyószentmiklósi
katholikus kör is népgyűlést tart már,
hogy tiltakozzék a gyalázkodó könyv
ellen.

— Le vele! (s leküldenek egy po-
hárral).

Makó városának tul kell tenni
ezeken a köri tiltakozásokon. Makó vá-
rosának, mint városnak kell állást fog-
lalnia ebben a kérdésben, még pedig
eredeti módon, úgy, hogy a város fe-
jezze ki megvetését és utálatát a könyv
szerzője és az akadémia iránt...

— Pfüj szerző! Pfüj akadémia!

Ezzel aztán megvédjük Rákóczi
fejedelem dicső emlékét és olyan tényt
gyakoroltunk, amilyenre még nem volt
példa, mióta világ a világ és fennáll az
akadémia...

— Le vele, ha fennáll!

Az ország figyelme felénk fordul,
ha megtudják, hogy mi köpünk az
akadémiára s azt fogják mondani, hogy
nagyszerű pofák ezek a makai legé-
nyek...

Éljen!! Éljen!

És megszületik az indítvány —
halvacsora közben — Buzánál.

HASITOTT . . .

— És a selyem fele már ugyanis
megvolt.

— Meg?

— Meg.

— Honnan?

— Az uj tavaszimból.

— Átdolgoztattad?

— Nem. Csak kihasítottam.

— Mit csináltál vele?

— Kihasítottam. A tavaszi divat
szerint. A szoknyából jobbról, balról
félmétert. A kabátból elől félmétert, há-
tul félmétert, továbbá két oldalt. Ez ösz-
szesen három méter. És most elővétet-
tem a te ruháidat.

— Az enyéimet? Csak nem?

— Sőt. Ma kihasítottam a frakk-
nadrágot, a zakkót, a zsakettet, az
uszónadrágot és a bundát. Legalább
lesz miből ruhát hasítani a gyerekeknek.

— De, édes fiam, ezt a sok ruhát,
szabónőszámlát én nem bírom... Tönkre
kell menni.

— Öregem, kövesd te is a divat
példáját és hasítsd ki a szívet...

— Már rég megtörtént. Kihasitot-
tam már mindent, ami kihasítható. Üz-
letfeleim bizalmát, a megengedett és
meg nem engedett hasznokat, magán-
beszúletemet és kihasítottam a közérdek-
ből privát érdeket és nem megy... Azt
hiszem ki kell végül is hasítani maga-
mat az életből...

— Milyen szép hasított gyászruhát
fogok akkor csináltatni, édes öregem...

A legjobbnak elismert

Bächer-féle tükörcél ekék

kormányal ellátva, fogas és láncos boronák,
saját találmányu és szabadalmazott vessző-
utánzatu vaspálcás boronák, ugyszintén a
világhírű Melichár-féle Unikum-Drill sor-
vető, Imperator műtrágya és magvető gépek,
Johnston-féle kukoricaszár-aratógépek elő-
nyösen szerezhetők be:

LIPTÁK BÉLA

mezőgazdasági gépraktára és javító műhelyében
MAKÓ, Szentjános-tér.

KIRAKÓS.

Az egyik: Na és...?

A másik: Mit na és? Holnap lesz a párbaj. A segédek nagyon súlyos feltételeket állapítottak meg. Pisztolypárbaj 80 lépés távolságból avansz nélkül, legyes pisztolyokkal. Ez az utóbbi nagy gondot okozott, mert honnan vegyenek áprilisban legyet. Végül találtak két döglöttet tavalyról. Utána kardbárbaj 25 lépés távolság 5—5 lépés avansz szurás megengedve.

Az egyik: Ugyan, ugyan. És mindez egy rongyos piros királyért.

A másik: No, nem egészen így volt. A piros király csak betetőzte a froclit. Előbb még sok minden más is történt.

Az egyik: Hát mesélje el. Csupa fül vegyok.

A másik: Hát hogy előlről is kezdjem, ugye ismeri dr. Keveslit. Tudja, azt a magas cvikkerest, akinek még a bőre alatt is pénz van és aki nem szeret veszíteni. Ez az ember már régóta gyanus volt az önző játéka miatt. Ha piros volt, nem tette ki a piros ász, ha filkó volt, azt tartogatta, hogy lefordítsa a partnert. Miatta vesztett Vörhenyeg a mult vasárnap tiz kroncsit. Akkor Dr. Ivanhoe mondta is neki: „Kretyi, Kretyi jössz te még az én utcámba!” Tegnap aztán, amikor leültek a három másik összebeszél, hogy ellene játszik.

Kevesli eleinte nem vette észre. Hiszen tudja, hogy rövidlátó. Eleinte csak azt hitte, hogy pechje van, amikor a fogász ráült a tök alsóra és Ivanhoe nyerte meg. Akkor csak idegesen mondta: Nagyon szeret a kis nő. Egyáltalán borzasztó, hogy engem mennyire szeretnek a nők. De később, a második váltás után, — amikor ötször csinálta meg a stachot, elvesztette önuralmát. — — És még hozzájárult, hogy a kibicek is mind rámásztak. Dr. Gorugrány, aki — mint tudja — bojkott alatt áll — figyelmébe ajánlotta a lipótmezei tébolyda kirakós osztályát. Pulander pedig tisztí becsületszavára jelentette ki, hogy: „láttam már buta játékot, de ilyet még nem láttam!” Ekkor már dühös lett: „Személyes él! Személyes él!” mondogatta és a kibiceknek pofonokat ígért. A partnerek csöndesen röhögtek magukban. Az áldozat ekkor a harmadikat váltotta.

Az egyik: Huszast vagy tizest?

A másik: Huszast. De már nagyon dühös volt. A kis Vojdovicsot, tudja azt, — aki a multkor a reggelijét meg az uzsonáját meg a vacsoráját egy perc alatt megnyerte — és aki egy asztal tetejéről vágott rá pofonokat — le akarta önteni egy pohár vízzel. És ekkor történt a kntasztrófa.

Az egyik: A piros királylyal . . .

A másik: Igen. A piros királylyal. Vörhenyegnél volt öt piros a királylyal, Dr. Kevesleinél három. A másik kettő frei volt. Vörhenyeg nem tudta kijátszani a piros királyt. Dr. Keveslei gunyosan sziszegett: „Saját láb, saját láb!” És nem vette észre, hogy a partnerek rosszul passzolnak. Elveszítette a partit. Beszorult öt vörössel.

Az egyik: Hallatlan! És aztán?

A másik: Hát képzelheti. — Óriási röhögés támadt. A játék mindenütt elállt. Vojdovics vezetése alatt a kibicek kórusban orditoztak: „Saját láb, saját láb!” Kevesei dr. ekkor dühöngeni kezdett. Fogta a kártyákat és Vörhenyeghez vágta!

Az egyik: Borzasztó! Hogy urie emberek így megfélemezzenek magukról. És mi történt azután?

A másik: Semmi! Kiderült, hogy Dr. Kevesleinek volt igaza. Nem volt saját láb. Ugy vitték haza kocsin!

— ö —

Ki volt az első?

Az orvos (ki egy színészt vizsgál):
Milyen színész ön?

A színész: Első szerelmes vagyok.

Az orvos: Ennél a betegségnél nem maga volt az első szerelmes.

Kész bádóg- és zománcozott edények

hol szerezhetők be a legolcsóbban?

BIRI IMRE

bádógos-üzletében a püspökkerttel szemben.

Vizvezeték-, villanycsengő- és fürdőszobaberendezéseket a legmodernebbül készít. — Épületek készítésénél minden bádógos munkát elvállal jutányos áron.

Szemrehányás.

A nagyságos kisasszony és a cseléd menyasszonyok. Nagymosásnál a ház urnője látja, hogy a cselédnek sokkal több szennyes fehérneműje van, mint a leányának, ezért szemrehányást tesz a cselédnek:

— Én nem értem, Mari, az én lányom is tisztán és csinosan jár mindig, magának mégis mégegyszer annyi szennyese van, ezt nem értem!

— Hja kérem, nagysága, — mondja Mari — a nagyságos kisasszony vőlegénye doktor, de az enyém kéményseprő.

Jó kifogás.

A makói anyakönyvi hivatalba bejön egy lány és bejelenti a most született ötödik törvénytelen gyerekét.

— Ki az apja? — kérdi a hivatalnok.

— Rőfös János! Ugyanaz, aki az első négy gyereknek az apja — feleli a lány.

— Hát miért nem kelnek egybe? Kérdi a hivatalnok.

— Hát tetszik tudni — feleli a lány — nem szinpatizálok vele.

A büntetés.

A bojtárgyerek beszalasztotta a jószágot idegen rozsba, nyomban rajtakapták, megzalogolták, aztán följelentték a kapitány urnál. Mert nem elég az, hogy meg kell a kárt valakinek fizetnie, itt serpenyőre teszik a mellékkörülményeket s ítélet is hozatik, már mint példaadás okáért. Aki bojtár, az gondoljon a jószágra is, ne csak a csipkENDŐS, fodrosszoknyájú lányokra, azt a jóreggelét neki.

Szomorú is lesz a regény vége, mert azt mondja a kapitány:

— Te pedig végezetül elítélődsz három napra.

— Háromra? — álmélkodik a fiú.

— Annyira. Lehet apellálni is.

— Akkor elengedik?

— Talán el, de föl is emelhetik egy hétre.

— Olyan ez, mint a lutri, — mosolyog a fiú.

Elmehetne már, de még dängubál ott és várakozik.

— No mi kell? — kérdi a kapitány.

— Semmi más, csak az, hogy leülhetem-e a büntetést három esős vasárnapon?

Szegedi buckai,

Kitünő homoki,

Legjobb gyoroki boraim

megerkeztek, valamint a kitünő minőségű

S Ö R Ö K

mindig frissen csapolva kaphatók. Vendéglői helyiségeim a mai kornak megfelelően, izlésesen vannak berendezve.

Kitünő konyha!

Tisztán kezelt italok!

Tisztelettel:

Érdeky József vendéglős.

(Barcsay-utca.)

Házhozvitelnél úgy a boroknál, mint a söröknél árkedvezmény.

Kincsek a romok közt.

Egy jómódu makói gazda, miután úgy találta, hogy nagyon elnyűtte a házat, mely a Hunyadi-utcában éktelenkedett, — s amely még anno 1838-ban épült, vagy tán még előbb, — elhatározta, hogy lebontatja, s új házat építtet. Ugy is tett, s annyival is inkább tehette, mert most már lehet kölcsönt kapni az építkezésre.

Még nem bontották le egészen a házat, mikor hire járt, hogy a gazda kincset talált a ház bontásakor. Dárius kincséről regélt a fáma s egy verzió szerint két véka régi arany és ezüst pénzt találtak befalazva a ház falába, más verzió szerint csak két tepsivel volt a kincs, de mind megegyeztek abban, hogy tenger sok pénzt találtak.

Már a financiánál is hallottak a talált kincs regéjéről, s szimatolni kezdtek, merthogy egyharmadrész oda dukál.

Miután már mindenki tudta, munkatársunknak is fülébe jutott, s érdeklődni kezdett a talált kincsek után. Elment az épülő házhoz és meginterjuvolta a gazdát, hogy mi igaz a kincsből.

— Ez igaz belőle ni, — s előkövetkezett a nadrágzsebből egy régi, rossz peták, — ezt tanátuk a falba, bontáskor . . .

— Hát az edény kincs nem igaz?

— De igaz, tanátunk egy edényt is, de abban más vót, nem arany, csak ahhoz hasonló. Azt is aligha nem az álmatlan cimborák csempészték oda, mert ők tanáták ki az egy peták mellé a két véka aranyat.

— Aztán mért?

— Hát csak hogy álmatlan éccakát szerezzenek nekem, mert hogy mán én is megkedveltem az eszmét.

Téli betegség.

Krátkiné: Mit csinál a kedves férje?

Jámborné (sajnálkozva): Szegény ember egész éjjel hányt.

Krátkiné (sáпитozva): Egész éjjel — ? ugyan mit?

Jámborné: Havat!

Változás.

A borbély szabályrendelet,
Amely már kihirdelve lett,
Feltétlen üdvös,
Ettől lett fényes, tükrös,
A borbély terem.
Amelyben eddig megterem-
hetett, minek nevét
Leírni sem merem,
Kedves vendég,
Amivel nemrég,
Oly sok bajod volt,
Avval
Ma már kibékülhetsz:
A habbal.
Mert amig hajdan,
Rajtad és rajtam,
Fente a borbély a kését
S — a teremtesit! —
A szappanunkra köptek,
Nekem s Önöknek,
Ma már tisztán
S közvetlen a képünkre köpnek.

Pásztor Géza.

Párbeszéd.

Két vidéki zsidó a Kossuth-szobor előtt megállanak és megszólal az egyik:

— Látod milyenek ezek a városiak, ha valaki ír egy verset, mindjárt csinálnak neki egy szobrot. Itt van ez a Kossuth: ez megírta a Talpra Magyar, mindjárt csináltak neki egy szobrot!

— Te számár — mondja a másik — hisz a Talpra Magyart azt nem ő írta, hanem Petőfi!

— Nü látod? Még azt se nem ü írta!!

Fő az egészség!

A dohányzóknak pedig arra különösen vigyázniok kellene, mert a rossz cigaretta-papiros az egészségre rendkívül ártalmas. Az a dohányzó, ki egészségére vigyáz,

Marchand cigarettahüvelyt

használ, mely az egészségre ártalmas anyagoktól mentes. Kapható a főraktárban:

Kovács Antal főtéri papirkereskedésében.

Törvényjavaslat a becsület védelméről.

Elmondja: **Skorpió.**

Balogh Jenő igazságügyminiszter új törvényt cipőfelsőrészkesztett a becsület védelméről és ebben van egy paragrafus, mely szerint büntetendő az is, aki másnak a *hirnevét rontja*.

A miniszter ur azt hitte, hogy ezzel tuljárt a mi eszünkön.

Tévedés.

Mi teljesen felkészülve várjuk az új törvényt, és már előre elkészítettük a tervezetet, hogyan fogjuk büntetlenül rontani egyes urak hirnevét.

Ha például a polgármester ur hirnevét akarjuk rontani, ezt írjuk:

Galambos Ignác polgármester a legbölcsebb polgármesterek egyike, aki élethivatásának tekinti, hogy Makó városát fővárosi nivóra emelje s emellett szigorúan elzárkózik a városi képviselők elől, akik talpnyalással közelednek felé, hogy megnyerjék újra polgármesternek a város üdvére.

Gerő Géza dról a következő feljegyzést készítettük:

Gerő Géza dr. a függetlenségi párt legkurucabb tagja, aki kiváló ékesszólásával

ostorozza a kormány ténykedéseit. Konok ellensége minden kormánynak s mint közéleti férfit, mindig önzetlen volt s szívből megvetette a törtetőket.

Dr. Kis Pál jó hirnevét a következőkben véljük sikeresen megvédeni:

— Kis Pál, mint egyszerű szülők gyermeke, játszi könnyűséggel lépett

a köz és váltó pályára s merőben véletlen, hogy áttévedt a közélet színterére. Közben tapasztalnia kellett, hogy ő a tollnak leghivatottabb mestere, aki ha nem írta, vége lenne a város boldogulásának. Az ország közvéleményének legelső irányítója s politikai éleslátásával csak zsenialitása és leleményessége nagyobb. Makón minden gondolat eddig még csak tőle eredt.

Rákosy Gyula rendőrkapitányról a következőket jegyezzük meg:

— Rákosy Gyula mint huszártiszt számos ütközetben tüntette ki magát és csak azért lépett át a rögzös rendőrkapitányi pályára, mert egyrészt belátta, hogy a középkor híres kereszties hadjárata

nem ismétlődik meg egyhamar, s hogy a kapisztránok kora lejárván, nem érdemes katonáskodni. Katonás érenyeit a rendőrkapitányi állásában is gyakorolja. Hervadhatatlan érdemeket szerzett az erkölcsrendészet terén, s az alkoholizmus ellen saját példájával és rendőrközégeivel küzd. Nagy passzív tevékenységet fejt ki a rendőrség államosítása körül, s a táncot csak papi felügyelet alatt tartja megengedhetőnek.

Ezekből a nemes példákából láthatja Balogh miniszter ur, hogy a jó hirnevet nem kell törvénnyel védeni, mi arra mindég kész vagyunk minden törvény nélkül is.

A legujabb és legjobb magyar gyártmányu tükör-acél ekék,

amelyek felülmulják a régebbi rendszerü összes ekéket, továbbá különféle gyártmányu **mütrágyaszórók**, új és használt **vetőgépek**, **szecs kavágók**, **répavágók**, **morzsolók**, valamint az összes gazdasági **gépújdonóságok** a legolcsóbb áron kaphatók Makón

GULÁCSI JÁNOS

vasipartelep és gépraktárában. i., Dessewffy-tér 31.

Telefon 50. szám.

A pótérettségi.

Husz éves voltam, egy csomó bukás árán felküzdtem magam a nyolcadik osztályig, de az osztályfőnököm, bizonyos Tölcsér Kálmán nevezetű szigorú ember, aki egyúttal a fizikát és a matézist is tanította, kijelentette, hogy az érettségim megbuktat. Nagyon haragudott reám ez az ember. némelyek szerint azért, mert bár-hogy szidalmazott, mindig a szemébe nevettem, mások szerint meg azért, mert ott csipelt a csizmadia-pikniken, amikor a füledt terem egy sarkában javába csókolgattam az egyik nyehő gyönyörű lányát.

— Majd adok én magának — mondta Tölcsér szigorú hangon és azóta nem volt órája, hogy engem ki nem szólított volna. A legfantasztikusabb kérdésekkel gyötört, főleg fizikából faggatott halálra s be kell vallanom, hogy én nemcsak hogy nem tudtam semmit, de egyszer dühömben belevágtam a krétát a fekete táblába s akkorát rugtam a katedrán, hogy az egész osztály megrendült bele. Mondom, husz éves voltam s egy kicsit forró volt a vérem.

E miatt konferencia elé kerültem és csak azért nem csaptak ki, mert a polgármester, aki nagybátyám és az iskola pátrónusa volt, exponálta magát értem. De ezzel a sorsom már meg volt pecsételve. Biztosra vettem, hogy Tölcsér megbuktat az érettségim.

Ugy is történt. Fizikából megbuktam. Rösteltem a dolgot szörnyen, mert én voltam az osztályban a legvénebb, de főleg családom röstelkedett, hogy ilyen szegényt hoztam a fejükre. De hiába, a bajon már nem lehetett segíteni s nekem bele kellett törődnöm abba, hogy ősszel pótérettségim teszek a tankerület székhelyén.

Egész nyáron azon töprengtem, miként állhatnék boszut Tölcsér Kálmánon. De az érettségi után eltűnt a városból, családjával együtt a Balatonra utazott. Én nem bosszant-hattam vastag botommal, füstölgő szivarjaim-mal és azzal, hogy nem emelek előtte kalapot az utcán. Az én üldözőm eltűnt s nekem elég időm maradt arra, hogy egy kitűnő boszuter-ven törjem éretté nem avatott, de már kissé kopaszodó fejemet.

Egy este — talán nyár vége felé lehetett — hazafelé tartván, megállított valaki a tanárom kapujába. Gyönyörű kis fehérnép volt, régi szerelmem, a nyehő fiatal lánya. Bonne volt Tölcséréknél. Néztam, néztam a lányt, egészen belenéztem a lelkébe, úgy hogy nem tudtam tőle elválni. Bementem vele Tölcsér lakásába. Még nem volt otthon senki, Terézt, az én angyalom, egyedül küldték haza a Balatonról, hogy egy kicsit hozza rendbe a lakást. Ők indulóban voltak és harmadnapra jöhettek haza.

Én belefeküdtem Tölcsér ágyába, a lány meg Tölcsérné ágyába. Gyönyörű szép ágya

volt a Tölcsérnének, habos, fehér, friss s a Teréz olyan volt benne, mint egy fehér liliom. Így szórakoztunk, bolondoztunk, tréfálkoztunk a sötétben, amikor már nem lehetett látni sem a fehéret, sem az ágyat s amikor oly könnyű és oly édes volt összetéveszteni a két ágyat. Valóban összetévesztettük. De én reggel már a Tölcsér ágyában pihentem s amikor a szemem kinyílt, a másik ágy már pompásan be volt vetve s az édes Teréz ott ült az ágyam szélén.

— Keljen fel, drágám — mondta — hátha megjön a tanár ur.

— Ma? — kérdeztem izgatottan.

— Ma reggel. Siessen, mert még itt éri magát.

Megcsókoltam a lányka forró száját, aztán újra lefeküdtem. Behunytam a szemem s horkolni kezdtem. A lány huzott, tépeti, ütött, de én nem mozdultam.

— Keljen fel az istenért. Tölcsér ur rögtön itthon lesz.

— Hiszen csak holnap jön haza — csitítottam a riadt leánykát. Én olyan álmos és fáradt vagyok, én aludni akarok.

Teréz kétségbeesetten futkosott, szidott, dühöngött. De én nem mozdultam. Öt perc múlva kocsit állt meg a ház előtt. Tölcsér megérkezett. Könnyedén, jókedvvel szállt ki, besietett a lakásba, néhány barátságos szót válthatott Terézzel, amikor egyszerre a hálószoba felé tartott.

— Oda nem lehet bemenni — mondotta Teréz szemlesütve. — Kérem, ne tessék oda bemenni.

Tölcsér rábámult a lányra s egyáltalán nem értette, miért ne mehetne ő be saját hálószobájába, amikor meg akar mosakodni. Teréz elébe térdelt s úgy könyörgött neki, hogy ne menjen be. Tölcsér rosszat sejtett, hirtelen felrántotta az ajtót. Teréz elájult és ájult testén át belépett a szobába.

Én ott ültem a Tölcsér ágyában, a Tölcsér hálóinge volt rajtam s közönyös arccal néztem a belépő felé. A tanár megdöbbenve állt meg, nézett, elsápadt, egy-két lépést tett felém, majd az izgalomtól rekedt hangon kérdezte tőlem:

— Mit csinált maga itt?

— Én? Tanár ur kérem, letettem a pótérettségim.

Borbélynál.

A borbély: Parancsoljon uraságod egy bérletjegyet.

A vendég: Majd ha megborotvált!

A borbély: Akkor már késő. Borotválás után úgy sem vesz.

TUTYI.

A jó kis városháza
ugy látszik, nem lösz
mögtervelve, mert
aszongyák a zépitészek
hogy fábul vaskarikát
akar a város, azt
mög nem tunnak csi-
náni.

De hát majd mög-
taníttya őket a Papp
Jóska, csak gyűjjenek
hozza tanúni, mert jó
kis embör

A jó kis akadémia
most ugyancsak mög-
járta, mert nagy erkölcsi pofont kap a
makói képviselőtestülettől. A jó kis kép-
viselőtestülettől.

A legnagyobb magyar most úgy
forgolódik sirjában, hogy no, merthogy
ú alapította azt a fránya akadémiát. Szé-
gyelné is magát a jó kis makói képví-
selet előtt, ha élne. Legkivált azonban
a jó kis Lajos bácsinak nem merne a
szemébe nézni.

Csödtömeget vöttek a ló és sertés-
kereskedők, nem sulyra, hanem röfre,
oszt most hogy kiárújják, hát csak be-
lépti jeggyel löhet belépni, olyan nagy
a tolongás. Nem csoda, mert aszongyák
hogy *páratlan*, de szép pár humit löhet
kapni.

A makói bótosok nagyon mögérzik,
hogy a vövök most a megyeháza felé
járnak, pedig nem a képkiallitásra igye-
köznek, hanem a B. Samutól akarnak
cipőt vásálni. A jó kis Samutól.

A kaszinó is olyanformán van,
hogy nagyon nekilendült, oszt a társa-
dalmi egylet, mög a kávéházak nem
birják a konkurenciát. Ha ez így mögy,
akkor azokat köll nemsokára szanálni,
csak vállalkozzék rá a jó kis doktor.

Makói mozifelvétel.

Purim volt. Izraelita polgártársaink-
nak farsang ünnepe. Amikor nemcsak
illik, de egyenest kötelező a jókedvet
szabadjára engedni. Aki ezt elmulasztja,
bünt követ el.

Meg kell állapitanunk, hogy Makón
nem fogytak ki a hitbuzgó, vallásos, jó
zsidók.

És nem fogyott ki a jókedv sem.

Egy kis jelenet: Két göndörfürtös
polgártárs egymásba kapaszkodva kon-
statálja, hogy a járda egyik szélétől a
másikig két lépés, vissza pedig három.

Látszik, hogy lelkiismeretesen meg-
ünnepelték a purimot. Többet ünnepel-
tek, mint amennyit a természetük elbir.

A kalapja mellett mindeniknek tallu-
seprő, a kezükben piros zsebkendőt lobog-
tatnak s dülöngézve éneklük végig az utcát:

Egyszer esik esztendőben vízkereszt,

Zsidóasszony szobájában nincs kereszt...

A szobalányok a kapuba szaladtak.

Azt hitték, hogy sorozásról jönnek
a legények.

Pedig csak két zsidó tartotta a vallását.

Utóirat.

Egy butorcégnek tartozott 600 ko-
ronával egy fiatal ügyvéd, aki többszöri
felszólításra még csak nem is válaszolt.
Az utolsó felszólító levélre még is rá-
szánta magát és válaszolt:

Tisztelt Cég! Mellékelve küldöm
Önnek a 600 koronát, melylyel tartozom.
A hosszú várakozásért és türelméért fo-
gadja hálás köszönetemet. Tisztelettel
N. N. ügyvéd. Utóirat. Így irtam volna,
ha lenne pénzem.

A mama szeme.

— Én nem tudom Emma, —
mondja a mama leányának — de az
utóbbi időben olyan különösen nézel
ki, egészen átváltoztál!

— Igazán mama? Pedig Józsi azt
mondta, hogy nem is látszik.